బాల

పూడిపెద్ది వెంకటరమణయ్య గారు (కవితాసమితి)

కామాక్షిని అందకత్తెలలో మొదటిదానినిగా లెక్కపెట్టవలసిన దేను. అందులోనూ నూత్నయౌవనమేమో, నవ్వినప్పుడామె ముఖం మూడువంతులు విడ్డ మల్లెపువులా గుంటుంది. బరువుబరువుగా మడతలు తూగి పాదాలమీద నటిస్తూన్న పట్టుచీరతో, చివురుమీద నీటిబొట్టులాగా మెఱ్ఱని వ్రేలిని వజ్రపుపొడి ఉంగరంతో, వదులుగా వ్రేలి వెనుకనుండి చెక్కిళ్లిటూ అటూ ముద్దు పెట్టుకుంటూన్న జడలోని మల్లెదండతో, పిరుదులు చుట్టివచ్చిన పయ్యెదచెరగులోని జాల్తారులో ఉయ్యాలా ఊగుతూందా అన్నట్టు ఆచిన్నినడుంమీద తూగుతూన్న ఆ శరీర భారం మోస్తూన్న నడకతో కామాక్షి సుందరమ్మ దగ్గరకువచ్చి కూర్చుంది. విడుతూన్న పువ్వు ప్రక్కనున్న ఫలవంతమై వాడిపోయిన పువ్వులాగు కామాక్షి ప్రక్కను సుందరమ్మ కనబడుతూంది. సుందరమ్మ అరవైయేళ్ల పెద్ద. ఆరితేరిన నాయిక. సంసార వ్యాపారాలలో గురుత్వం వహించి కామాక్షిని తీర్చి దిద్దేది. అలా ఒయ్యారంగా తన్ను చేరవచ్చిన మనుమరాలిని చూచి సుందరమ్మ తనలో "గర్వం త్రోవలో గతకలు లావు. నూత్న ప్రణయగర్వం అద్దంలో నీడలాగు కామాక్షి ముఖంమీద యెలా ప్రతిఫలిస్తూందో! అప్పుడే యీమె ప్రణయం తారాజువ్వలాగు అంతరిక్షాన్న యెగురుతూందే! ఇంకా క్రొత్తకాదూ! నాచిన్నతనంలో ఇలాగు నేనెగిరిపడ్డపాళ్లెన్నో వున్నాయి; అవి ఒకొక్కటే కామాక్షికి చెప్పాలి." అనుకొని క్రీగంటను కామాక్షిని చూచి నవ్వుతూ "ఏం మనుమరాలా! యీ వుదయం మహా వికాసంగా కనబడుతున్నావే? మా మనుమడేమేనా నూత్నాలంకారాలు తెచ్చేడా యేమిటి?" అన్నాది సుందరమ్మ. అవ్వ అలా అడగగానే కామాక్షి ముఖం యెఱ్ఱపడ్డాది. కొంచెం వణుకుతూన్న కంఠస్వరంతో "అవ్వా! నీకు వలె

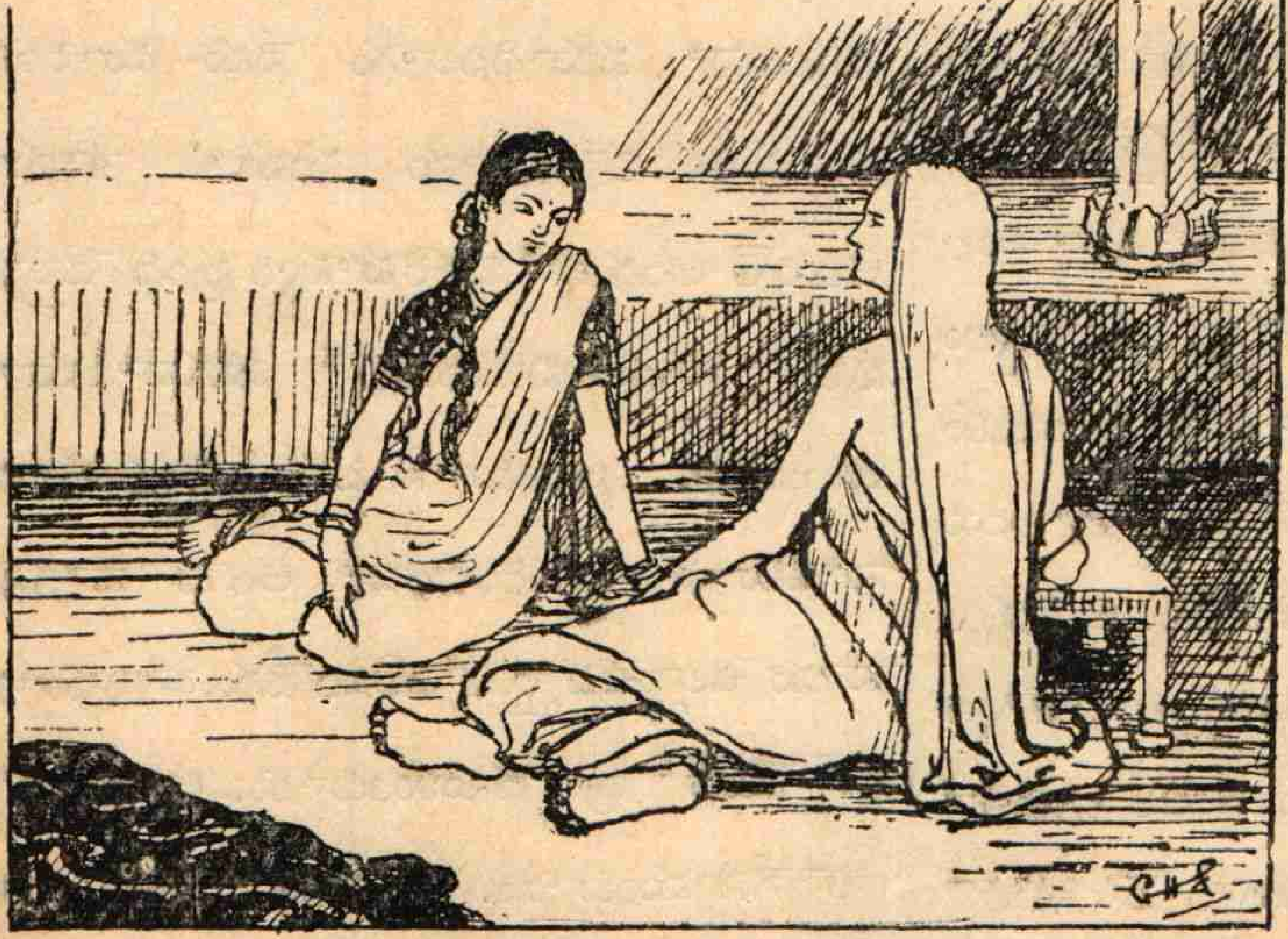

"విడుతూన్న పువ్వుప్రక్కనున్న.........సుందరమ్మ కనబడుతూంది"

నాకుకూడా మంచి పురుషుడే లభించినట్లు
నీతో చెప్పడానికి వచ్చేను. నువ్వు చెప్పినట్లు
పురుషుడే స్త్రీకి వివిధాలంకారాలున్నా, అం
దులోనూ నా కథానాయకుడు నీ నాయకుడు
లాగుకాక, మంచి రూపసి సుమా! అవ్వా!"
కామాక్షి అలా అనగానే సుందరమ్మ త్రుళ్లి
పడ్డది. "ఏమన్నావు? కామా?" అని గద్దించి
కామాక్షి నడిగింది. "మా తాతను నాకు తెలి
య కలా అన్నాను. అయితే అవ్వా! అత డం
దగాడేనా?" అని కామాక్షి ప్రశ్నించింది.
సుందరమ్మ ఆ ప్రశ్న విని కళ్లు విశాలంగా విప్పి
కామాక్షిని చూస్తూ "అమ్మకచెల్ల! వాని విక
చాంబకముల్ శతపత్ర జైత్రముల్!" చారెడేసి
కన్నే కామా! మన్నెదొరలాగాయన యెక్క
డుంటే అక్కడల్లా వెలుగే నే! ఆజానుబాహు
వే! కమ్మచ్చున దీసిన ట్టాశరీరసౌందర్యం అంతా
తీర్చి ఉండేది! అలా అని మార్దవానికి లోపం
లేదుసుమా! ఆ విశాలవక్షంమీద నే నిలా తల
వాల్చేసరికి నాప్రాణాలన్నీ నాముఖం అనే పడ
వలో యెక్కడకో ప్రయాణం చేస్తూన్నట్టుం
డేది నాకు! ఆవక్షం పాలసముద్రంలా గిలా మిల
మిల లాడిపోయేది. ఆతని వెచ్చని యూర్పులు
నాకన్ను తెరచాపలను ఇలా ఇట్టే ముందుకు
వంచేసరికి నా మొగం పడవలో నాప్రాణా లయి
దూ ఒక్కటయిపోయిన ట్టనిపించేది. అ దెక్క
డదీ! ఆ లాలిత్యానికీ యిప్పటివాళ్ల లాలిత్యాల
కీ యెంతో భేదం వుంది. నేను గాలికౌఁగిటిలో
నలిగిన మొగ్గలాగు మీ తాతగారి కౌఁగిటిలో
క్రొత్త శోభను పొందేదాన్ని" అనే సరికి
కామాక్షి నవ్వుకుంటూ "కావచ్చును గాని,
అవ్వా! నాగరికత అంటే యేమిటో యెరుగని
ఆ రోజుల్లో మా తాత కంత సున్నితం యెలా
వచ్చింది? నీవంటే ఆడుదానివి, ఆ మీద
కావ్యాలూ గట్రా చదువుకున్నావు కాబట్టి
యే వరూథిని లాగో తైతక్కలాడేదాన వను
కుందాం. కాని మా తాత మాటేమిటి? ఇప్పటి
లాలిత్యం ఇప్పటి సున్నితం, ఇప్పటివిలాసాలూ
ఆరోజుల్లో యెలావచ్చేయి?" అన్నది. "లాలిత్య
విషయంలో మీ తాతనుమించిన చేయి లేదను
కుంటాను. ఒకనాడు నా కాయన మనుచరిత్రం
పాఠం చెబుతున్నారు. "వదనప్రభూతలావ
ణ్యాంబుసంభూత" అనేపద్యం ఆయన ధన్యాసీ
రాగంతో చదివేసరికి అప్పటి ఆయనముఖ
విలాసం చూచి నిలువు నీరయిపోయేను.
అప్పు డాయన మూర్తీభవించిన పెద్దన్న
పద్యంలాగే కనబడ్డారు! చెప్పకేమి? ఆ కాస్త
సేపయినా వరూథినిలాగు నేను దూరంగా
నిలబడలేక పోయినాను సుమా! కామా!
అయితే అందులో ఒకరహస్యం వుంది చెప్తాను
విను. ప్రణయవిషయంలో మగవాడిమాట
అటుండనీ. ఆడుదిగానీ ఒకతీక్ష్ణమైన చూపు
వాడిమీద ప్రసరించిందా అంటే దానితో
వాడు చెల్లాచెదరై పోవలిసిందేను. దానిచూపు
లో యేదో వుం దనుకుంటాడు. ఆ చూపట్టే
త్రాగేస్తామంటాడు. అందులో యేదో లాలి
త్యం ఉం దనుకుంటాడు. మైమరచి పోతాడు.

వాడల్పసంతోషే. కామా! ఆడుదుండే, పురుషుని కౌగిటిలో విరహవేదన నటిస్తుంది. అనురాగంలో అనుమానం కలిపేస్తుంది. స్వర్గసుఖంలో అసంతుష్టి ప్రకటిస్తుంది. మల్లెపువ్వు వాసనలో మంటలు చూస్తుంది. కోకిల పాటతో కోలవర్షం కురుస్తూం దంటుంది. పురుషు డెంత మంచివాడయినా సరే ఆడుదానికిమాత్రం యేదో అనుమానం కొట్లాడుతూ వుంటుంది. ఈ సందర్భంలో నాకో చిన్నకథ జ్ఞాపకం వచ్చింది చెప్తాను విను.

నేను క్రొత్తగా కాపురానికివెళ్లిన రోజులవి. మీ తాతగారి నాయనమ్మ యింట్లో మాకు సంరక్షణ కుండేది. నాకు అత్తగారి బాధలేదు. ఓ! నేనారోజుల్లో యెలావుండేదా న్ననుకున్నావు! కామా! నన్ను చూడడనికి రెండుకళ్లు చాల వనేవారు మీ తాతగారు. నేనూ అలాగే వుండేదాన్ని. ఒకనాడు తారనై తక్కులూ తార్లూ చూపించేదాన్ని. ఒకనాడు యామినీపూర్ణతిలకనై ప్రణయ వ్యాసాలు రచించేదాన్ని. ఒకనాడు సుభద్రనై శుశ్రూషలో మునిగిపోయేదాన్ని. ఒకనాడు హైమవతినై తపస్సు నటించేదాన్ని. ఇంకొకనాడు వరూథినినై వలపు ద్రిమ్మరించేదాన్ని. నా వేషాలకు హద్దుండేది కాదు. మీ తాతగారు మాత్రం యెప్పుడూ ఒకలాగే వుండేవారు. ఆయన వలపులోతు యెప్పుడూ ఒక్కలాగే వుండేది. ఒరదీసిన కత్తిలాగు నా వలపిలా మిలమిలలాడుతూ వుండేది.

ఇలాటి సమయంలో ఒకమాటు మంచి తమాషా అయింది. అది తలుచుకుంటే నాకే నవ్వువస్తూందే కామా! ఆకథ నీకుపాఠంలాగ వుంటుంది చెప్తాను విను.

ఆనాడు పౌర్ణమి. తెల్లవారుజామున నాలుగుగంటల వేళయింది కాబోలు. పెరటి వెనుక కాపురమున్న మంగలివెంక డప్పుడే లేచి సన్నాయి పాడుతున్నాడు. రాగం చెవిలో చల్లగా పడుతూంది. నాకు నిద్ర బాగానే తెలివివచ్చింది గాని పాట వింటూ అలా కళ్లు మూసుకునే పడుకున్నాను. వాడు పాడుతూన్న రాగం చక్రవాకమో, నాదనామక్రియో తెలిసింది కాదు. ఆరాగ మేదో పోల్చుకోడానికి కొంత సేపు తంటాలు ఫడ్డాను గాని నాకేమీ అందింది కాదు. మీ తాతగారు సంగీతవిద్వాంసుడు సుమా! ఆయన పాడితే యిలా కిన్నెరలు మ్రోగేవి! కామా! సంగీతశాస్త్రం కూడా చాలా బాగా చదువుకున్నారే. నా కిప్పు డున్న యీ సంగీత జ్ఞానం ఆయన ప్రసాదమే. కొన్నాళ్లు నాకన్నిరాగాలూ ఒక్కలాగే వినిపించేవి. తెల్లవాళ్ల మొగాలలాగు పోలిక తెలిసేది కాదు. అప్పు డప్పుడే రాగాలు పోలిక పట్టడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. అందుచేత అలా కళ్లు మూసుకునే 'అదేరాగమండీ?' అన్నాను. ఇంకా నిద్రలో వున్నారు గాబోలు జబాబు లేదని కళ్లువిప్పేను. కిటికీలోనుండి వెన్నెల మంచంమీద పడుతూంది. ఆవెన్నెలలో మీ తాతగారి విగ్రహం కనబడలేదు. పరుపు

మీద దుప్పటీ,ఆయనకట్టుకున్న పంచ, ఆమీద ఆయన శరీరచ్ఛాయ, ఇవన్నీ వెన్నెలలో కలిసిపోయా యనుకొని కళ్లు విశాలంగా విప్పి చూసేను. ఆయన నాకు కనబడలేదు. ఒక్కసారి నాకు ఒళ్లంతా జల్లుమన్నాది. ఇంకా అనుమానం తీరక మంచమంతా తడిమి చూచేను. ఆయన లేరు! ఎక్కడికి వెళ్లేరా అని అటూ యిటూ చూసేను. తలుపు తీసుకుని యివతలకువచ్చి చూసేను. వీథితలుపు గడియతీసి తలుపుదగ్గరా చేరపెట్టివుంది. అది చూడగానే నాకు కొండశిఖరంనుండి క్రిందపడ్డట్టనిపించింది. కాళ్లలోనుండీ వణుకువచ్చింది. ఒళ్లంతా చిటచిటా మండింది. అంతలో అప్రయత్నంగా కళ్లనుండి నీళ్లు జలజలా రాలేయి. నిశ్చేష్టనై అలా నిలబడిపోయాను. చేయూతకు గడ్డిపోచయినా లేక పెద్ద జలప్రవాహంలో కొట్టుకొనిపోతూన్న ట్టనిపించింది. మీ తాతగా రెప్పుడూ అలాటి సమయంలో యిల్లు కదలడం మామూలు లేదు. పున్నమరేయి! పండువెన్నెల! తెల్లవారుజాము! నవయావనంలో వున్న అందగాడు! ఒంటిగా అలాటి సమయంలో కంట పడ్డట్టయినా యే ఆడుది ముఖం పెడపెట్టుకుంటుందనుకున్నాను. నాహృదయం కరగబోసి ప్రణయ ముద్రలో అచ్చుపోసుకున్న నా మన్మథ విగ్రహం అలా అందరి చూపుల్లోనూ, చేతుల్లోనూ నలిగిపోతే నేను చూడగలనా? ఇలాటి ఆలోచనలన్నీ నామనస్సులో సంచరించేసరికి కామా! ఇక నాకు శరీరంపయిని స్పృహా తప్పిపోయింది.

తెల్లవారింది. అరుణోదయ ప్రభలు క్రమంగా వెలవెల బారుతున్నాయి. నేను కూడా తెలివి తెచ్చుకుని తెల్లబోయేను. చప్పున గదిలోకివెళ్లి నిలువుటద్దం దగ్గర నిలబడ్డాను. చెదరివున్న నా ముంగురులలో నా ముఖం మాయమయిపోతే బాగుండు ననిపించింది. నా నీడమీద నాకు మితిలేని జాలికలిగింది. కన్నీటి ధారలతో పైటచెరగంతా తడిసి పోయింది. తిరిగి పైకివచ్చి నిలబడ్డాను. ఆ ఉదయ మంద మారుతాలలో విషజ్వాల లెగిసేయి. నానిట్టూర్పులలో నిప్పుకణా లెగిరేయి. కళ్లనుండి క్రాగుతూన్న జలధారలు కారేయి. అలా యేడ్చి

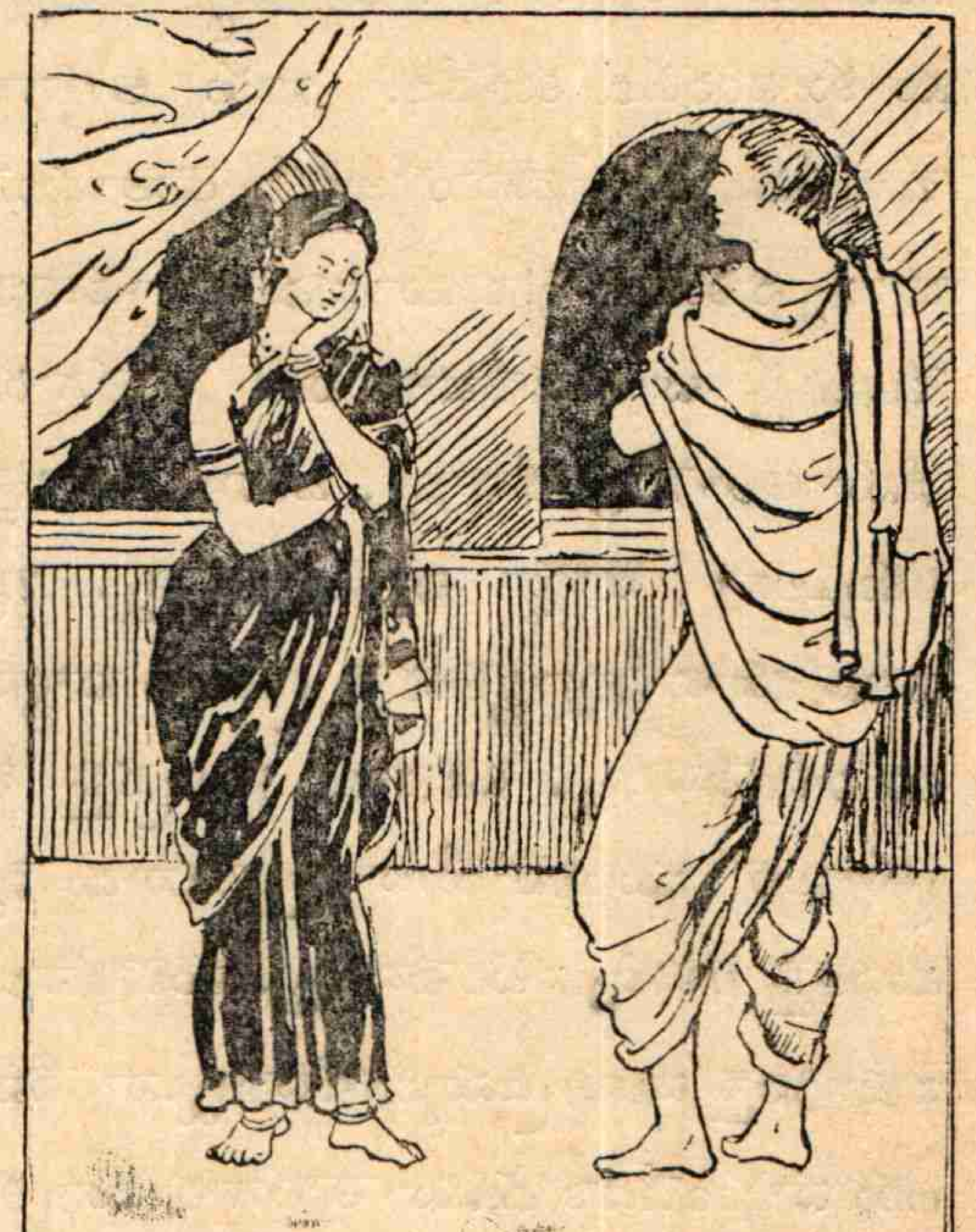

"అలా యేడ్చియేడ్చి కన్నులు విప్పేసరికి యెదుట మీ తాతగారు నిలబడ్డారు"

యేడ్చి కన్నులు విప్పేసరికి యెదుట మీ తాతగారు నిలబడ్డారు. ఆ పెదవిమీద యెగురుతూన్న

చిఱునవ్వురేఖ నాహృదయాన్ని శూలంలాగు తాకింది. నేను చూడలేక తల వంచుకున్నాను. నీ దేవ్వూరని యైనా అడగకుండా మీతాతగారు పడకగదిలోకి వెళ్లి శాలూ చిలుక్కొయ్యను తగిలించి పైకి వచ్చేరు. అప్పుడే ప్రాతస్నానం చేసేరు. క్రొత్తగ కనుబొమలనడుమ కుంకుమ రేఖ ఒకటి పెట్టుకున్నారు. ఆ రేఖ ఆడుదాని వ్రేలితో తీర్చి దిద్దినట్టు మహాఅందంగా కని పించింది. ఆ కుంకుమ రేఖాకాంతులలో నేను మరింత వాడిపోయేను. మీతాతగారు మూఢో కన్ను తెరుస్తున్నా రనుకున్నాను. నన్నూ, నాముఖవిలాసాలూ ఆయన అట్టే యెగా దిగా చూచి చిన్న నవ్వు నవ్వుకొని వెళ్లి వీధిఅరుగు మీద కూర్చున్నారు. తిరిగీ నా ఒంటరితనం నన్ను బాధించడం మొదలుపెట్టింది. ఆయన నాయెదుట నిలబడితే మహాసముద్రంలో పడ్డ ట్టయింది. ఆయన నాయెదుట లేకపోతే పెను చీకటిలో పడ్డట్టయింది.

ఆ ఒకరోజునే కాదు. ఇలా ప్రతిరోజూ నాతో చెప్పకుండా యే రెండుజాముల రాత్రి దాటేకో వీథిలోకి వెళ్లిపోయేవారు. మీతాత గారు. ఇంట్లో వున్నప్పు డయినా మనసు విప్పి మాటలాడనైనా మాటలాడేవారు కారు. నాకు క్రమక్రమంగా బెంగ లావయిపోయి కర్పూరంముక్కలాగు చిక్కిపోయేను. నేను కూడా మీతాతగారితో కలివిడిగా మాట లాడడం మానేశాను. జ్ఞానంలేకుండా గృహ కృత్యాలు నిర్వహించుకుంటూ మూగదాన్నై పెదవి కదపకుండా అంటీ అంటనట్టు ఆయన పరిచర్య చేసుకుంటూ అలా కొన్నాళ్లు మసలే సరికి నేను వేదాంతినిగా మారిపోయిన ట్లని పించింది. స్వర్గంగాని నరకంగాని వ్యక్తి చెప్పు చేతలలోనే వుంది సుమా కామా!

ఇంతలో దసరా వచ్చింది. మామూలుగా నన్ను పంపమని మావాళ్లు కబురు పంపేరు. మీతాతగారు "పండుగకు మీవాళ్లింటికి వెళ తావా?" అని నన్నడిగేరు. నాకుకూడా జీవన విధానంమీద విసుగుపుట్టింది. కొద్దిరోజులయి నా తల్లిచాటున కొంత సేద దేరుదా మనుకొని వెళ్లడాని కొప్పుకొన్నాను. మీభోజనంమాట యేమిటనేనా అడక్కుండా బయల్దేరేను. పుట్టి నింటికి వెళ్లేను. బండీలోకూర్చున్నది మొదలు నాకళ్లయెదుట జారుజారుశాలూ వల్లెవాటుతో చిరునవ్వు మొగంతోమీతాతగారూ, ఆయన సమీపానో, సందిటిలోనో నవ్వుతూన్న ఒక స్త్రీవ్యక్తి తాండవం ఆడుతూ వుండేవారు. ఆయననుండి దూరమైనకొలదీ నాకు వ్యథ లావయిపోయింది. ఏలాగో దసరా యేడు రోజులు గడిపేను. విను కామా! ఈకథ తమా షా అంతా యిక్కడే వుంది. తలుచుకుంటే నాకు నవ్వు వస్తూంది.

ఆవేళ విజయదశమి. ఉదయాన్న లేచి న దగ్గరనుంచీ మీతాతగారూ ఆ స్త్రీవ్యక్తి తప్ప నాకు మరేమీ కనబడలేదు. ఆ విగ్ర హాలు నాకు కనబడ్డప్పుడల్లా నాకళ్లనుండి నిప్పులు రాలేవి. ఇంతలో నాకుకొంచెం జ్ఞానో దయం అయింది. నేనిలా యేల బాధపడాలి?

ఆయనను తన ప్రవర్తనకు తగిన సమాధానం చెప్పండని యేల ఆయనను మొల కొంగులో చెయ్యివేసి నిలబెట్టకూడదూ?

నాకీ భయం యెందుకూ? ఆయనను ఇలాటి సమయంలో విడిచివుండడం ఆయన యీ అవక తవక ప్రవర్తనకు చేయూత యివ్వడం అవుతుంది. నేను కాలికి కాలు కట్టుకుని కూర్చుంటే ఆయన యేం చెయ్యగలరు? నే నిలా దూరంగావుంటే లాభంలేదు. అని ఆలోచించుకుని ఆవెంటనే మీతాతగారి దగ్గరకు ప్రయాణం అయ్యేను. మా అమ్మా, యిరుగుపొరుగులవాళ్లూ కూడా పండుగపూట వెళ్లిపోవద్దన్నారు. నాకు వెళ్లిపోకతీరదని చెప్పి బయల్దేరేను.

రాత్రి యేడున్నర లేక యెనిమిదిగంటలు అయి యుంటుంది. మాయింటి గుమ్మందగ్గర నాబండీ నిలబడ్డది. వీధి అరుగుమీద మంగళ తూర్యాలు వాగుతున్నాయి. గుమ్మాన్న మామిడితోరణంక్రిందపసుపూ బొట్లూ వున్నాయి. లోపల ముత్తయిదువలు బ్రాహ్మణులు కూడా వున్నారు. నాకేమీ తెలిసింది కాదు. నన్ను పుట్టింటి కంపకంపెట్టి మీ తాతగారు శోభనాలతో కులుకుతున్నారని నాకొడలు మండింది. లోపలకు వెళ్లకుండా గిర్రున తిరిగి వెళ్లి ఊరిబావిలో పడిపోదా మనుకున్నాను. ఆయనతో క్రొత్తభార్యతో సుఖంగా కాపురం చేసికొండని చెప్పి మరీ చావ నిశ్చయించుకొని నట్టింటికి వెళ్లేను. ఇరుగు పొరుగు వాళ్లందరూ నట్టింట క్రిక్కిరిసి వున్నారు. మహాలక్ష్మి పీటపూలతో కలకలలాడుతూంది. ఎదుట పీటమీద పొరుగు సీతన్నగారి సుబ్బమ్మ పదిపంద్రెండేండ్లపిల్ల కలకలలాడుతూ కూర్చుంది. అక్కడ పళ్లెంలోపళ్లూ, పసుపూ, చీరా, రవికెల గుడ్డా అన్నీ వున్నాయి. ఆ పిల్ల కెదురుగా పీటమీద మీ తాత గారు కూర్చున్నారు ఆయన ప్రక్కను గడ్డాల లింగమూర్తి యేమిటో

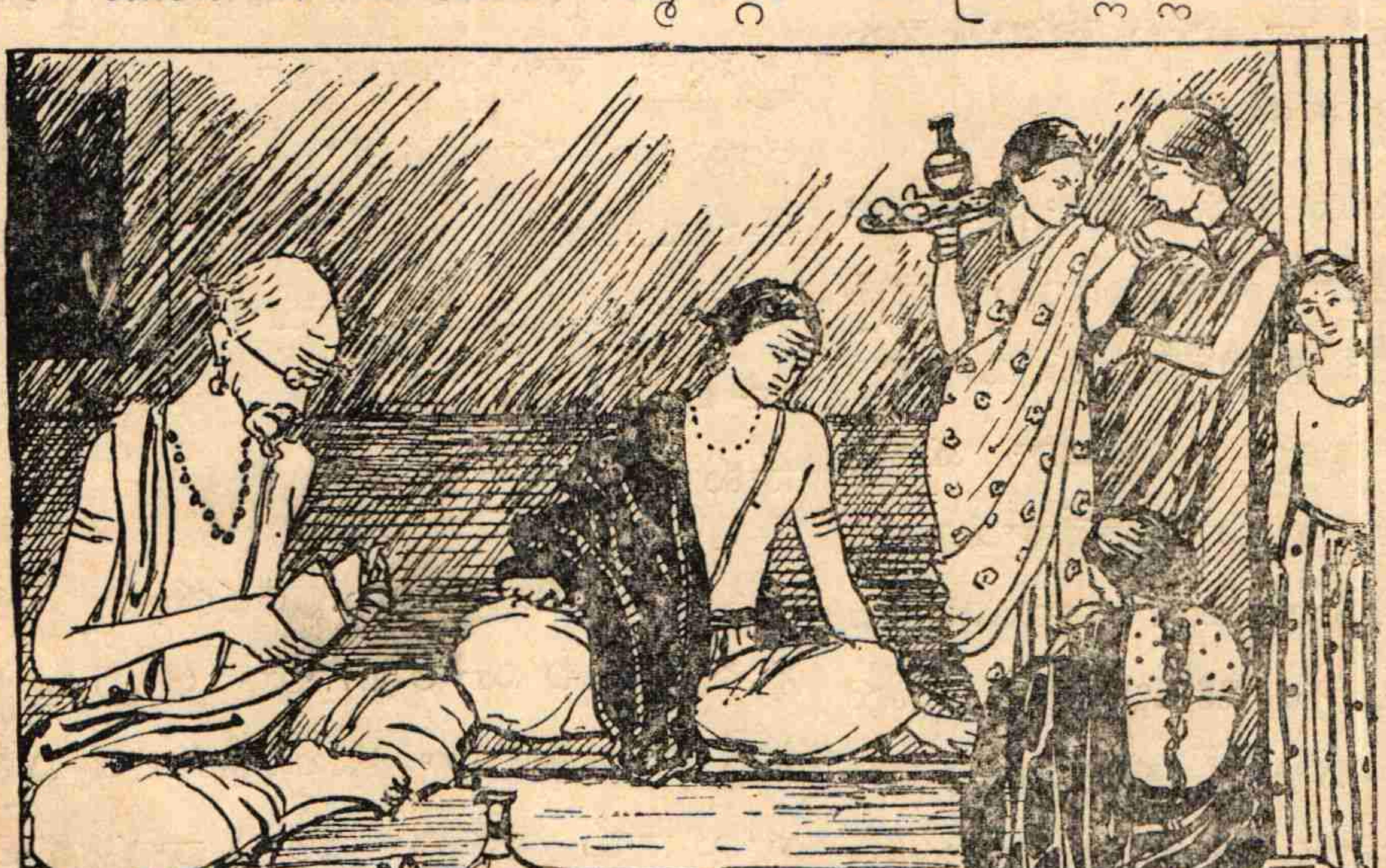

"ఎదుట పీటమీద పొరుగుసీతన్న గారిసుబ్బమ్మ పదిపంద్రెండేండ్లపిల్ల కలకలలాడుతూకూర్చుంది"

చదువుతూ కూర్చున్నాడు. ఇవన్నీ చూసేసరికి కామా! నాకు కండ్లు పగిలినట్లనిపించింది. అంతా అంధకారం అయిపోయింది. వీరావేశం మెత్తినట్టు నా కొండలు కంపించింది. చెమట శరీరాన్ని యేరులై పారింది. అంతట నేను మేఘగర్జనంలాటి కంఠస్వరంతో గట్టిగా కేకవేసి పెరటి నూతివైపు పరుగెత్తేను. ఆ తరువాత యేమయిందో నాకు తెలియలేదు.

నేను తిరిగి కళ్లు విప్పేసరికి మంచంమీద పండుకొని వున్నాను. మీ తాతగారు విసనకర్రతో నాకు విసురుతున్నారు. ఆయన నన్ను చూడగానే నాకు తిరిగీ కళ్లు మూతలు పడ్డాయి. వణుకుతూన్న కంఠంతో ఆయన "సుందరం! నే ననుకున్నట్టే అయిం"దన్నారు. నేను మాటాడలేదు. నా తలమీద పన్నీరు చిలికి తడిగావంచాతో నాకన్నులాయన మెల్లిగా తుడిచేరు. నేను దిగ్గున లేచి మంచంమీద కూర్చుండి "ఏమిటిది" అని అడిగేను. ఆయన నవ్వుతూ "శ్రీవిద్యోపాసన బాల ఉపదేశం పొందాను. నవరాత్రోత్సవం చేస్తున్నాను. ఇది కడపటిరాత్రి కాబట్టి కన్యకాపూజ చేస్తున్నాను. ఇవన్నీ నీకు ముందుగా చెపితే బెడిసికొడుతుందీ వద్దంటావని నీకు చెప్పేను కాను. నీకు తెలియకుండా చేద్దామనుకున్నాను గాని సాగిందికాదు" అన్నారు. నేను కళ్లు విశాలంగా విప్పి 'నిజమేనా?' అని మీ తాతగారిని

"మీ తాతగారిని కౌగలించుకోబోయెను. 'ఆఁ! దీక్ష!' అని ఆయన వారించేరు"

కౌగలించుకోబోయెను. "ఆఁ! దీక్ష!" అని ఆయన వారించేరు.

బాగుందా, కామా! ఇందుకే మనవాళ్లు భార్యాభర్తలు ఒకరిదగ్గర ఒకరు మనస్సులు దాచుకోకూడ దంటారు. నీవెప్పుడూ యేసంగతీ కూడా మా మనుమని యెదుట దాచకుమా! కామా!" అని సుందరమ్మ చెప్పేసరికి ఆ మాటలు కామాక్షి విని "అయితే అవ్వా! సుబ్బమ్మవ్వ నీ సవతా?" అని విరగబడి నవ్వింది.